

موسسه تحقیقات علوم شیلاتی:

پرورش آرتمیا در ۱۸ منطقه ایران امکان پذیر است

معاون پژوهش و فناوری مؤسسه تحقیقات علوم شیلاتی کشور از امکان پرورش آرتمیا در ۱۸ منطقه ایران خبر داد و گفت: ارومیه و تالاب نمکی میقان اراک از مهم ترین این مناطق هستند.

به گزارش ایانا به نقل از موسسه تحقیقات علوم شیلاتی کشور، معاون پژوهش و فناوری موسسه در برنامه زنده رویش در ارتباط با پرورش آرتمیا در استخرهای خاکی، گفت: با وجود اینکه سالانه صنعت آبزی پروری ایران به ۲۸ تا ۳۰ هزار تن سیست آرتمیا نیاز دارد اما در حال حاضر ۹۵ درصد این محصول از خارج از کشور وارد می شود. دکتر محمود حافظیه، با اشاره به اینکه شرایط پرورش آرتمیا چندان دشوار نیست، افزود: به عنوان مثال، استخر خاکی یک هکتاری بسته به شرایط آب و هوایی منطقه پرورش، در مقطع زمانی ۳ تا ۴ ماه روزانه یک کیلوگرم سیست و ۱۰ کیلوگرم بیومس تولید می کند. بنابراین با توجه به قیمت خرید این محصول توسط مزرعه داران میگو، تولید و پرورش آرتمیا می تواند اقتصادی باشد.

دکتر حافظیه، عنوان کرد: برای پرورش این موجود باید نمک آب بالای ۵۰ گرم در لیتر بوده اما اگر مقدار نمک پایین باشد، می توان به سمت تولید بیومس رفت که این محصول هم اکنون به مبلغ ۵۰ هزار تومان در هر کیلوگرم توسط پرورش دهندگان میگو خریداری می شود.

وی، در ارتباط با ارزش غذایی آرتمیا بیان کرد: آرتمیا غذای زنده ای است که تقریباً تمام نیازمندی های آبزیانی مانند ماهیان زینتی، میگو و ماهیان خاویاری را فراهم می کند؛ برخورداری از ۵۲ درصد پروتئین با قابلیت هضم ۸۰ درصدی و اسیدهای چرب غیر اشباع بلند زنجیره، غذای منحصر به فردی به شمار می رود.

به گفته این مقام مسئول، تاکنون ۸ گونه آرتمیا در دنیا شناخته شده که یکی از آنها در دریاچه ارومیه زندگی می کند؛ ضمن اینکه بیش از ۶۰۰ سویه از موجود شناسایی شده که بکرزا بوده و فقط جنس ماده دارد.

دکتر حافظیه، اضافه کرد: موسسه تحقیقات علوم شیلاتی کشور با پژوهش هایی که در این خصوص انجام داده ۱۸ منطقه در ایران را مناسب برای پرورش آرتمیا تشخیص داده که ارومیه و تالاب نمکی میقان اراک از مهمترین آنها هستند.

وی، در پایان تاکید کرد: ادعای انتقال بیماری لکه سفید میگو از طریق آرتمیا نمی تواند مبنای درستی داشته باشد، زیرا در مراحل فرآوری، با حذف پوسته سخت آرتمیا عامل بیماری نیز حذف شده و امکان انتقال بیماری به صفر می رسد.

منبع خبرگزاری ایانا، ۱۳۹۹/۰۷/۰۱